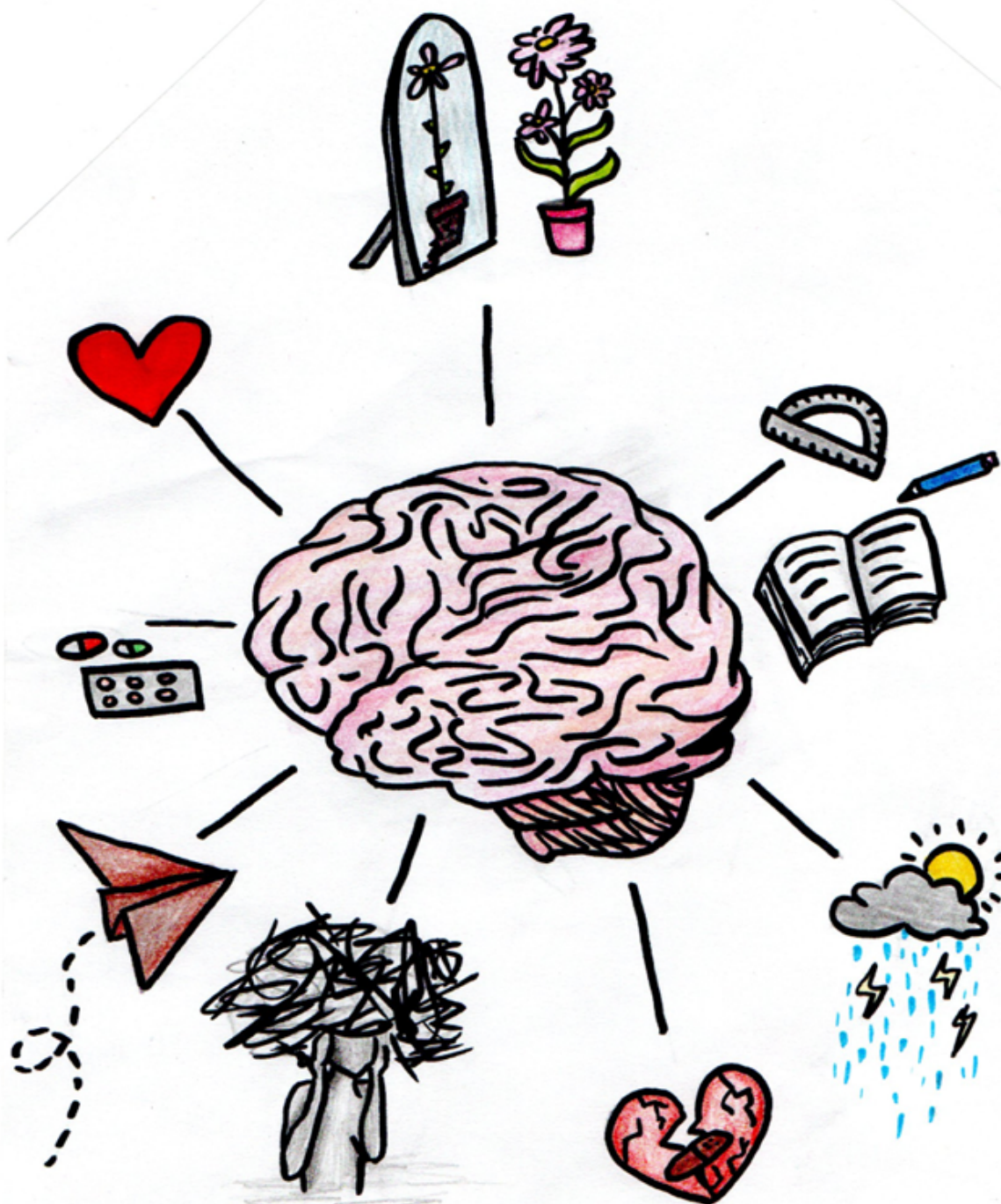

Školní pOSLÍČEK

pOSLÍČEK

Březen 2023

Sídlištěm šmejdí na kobyle

Pavel Cmíral

Sídlištěm šmejdí na kobyle
pihatá teta Puberta.
Mámy z ní začly sborem šílet.
Tak už je tady, u čerta!

A teta hezky, podle plánu,
miláčky jejich přepadá.
Dítětem byl jsi - a v tu ránu
je z tebe puboš. Paráda!

Rodiče, kteří náhle vlastní
to zvláštní zvíře nohaté,
ač byli třináct roků šťastni,
stěží teď vůbec poznáte.

Děsné to zvíře s drzým čelem,
ve vlastním kosmu žijící,
nervy jim ničí, dech jim bere.
Neradte, mám svou palici!

Milí čtenáři,

po delší době opět dostáváte do ruky náš školní časopis. Rozhodli jsme se věnovat ho životu dnešních teenagerů. Jaké řeší problémy, jaké mají pocity, čeho se bojí, co je baví, s jakými problémy se potýkají?

Pokusili jsme se na na různých příbězích ukázat, jaká nebezpečí dnešní mládeži hrozí. Příběhy jsou vymyšlené, odpovědi na otázky většinou anonymní. Ti, kteří je napsali, si nepřáli být jmenováni, což je docela škoda. Lidé by se neměli stydět za svoje názory, zvláště jestliže jsou dobře zformulované.

Pokud na vás bude březnové číslo časopisu působit depresivně, je nám to líto. Příště se zkusíme polepšit a věnovat se veselejšímu tématu. Čekají však na vás také vtipy a test z pranostik. Není na známky, ale můžete s ním soutěžit. Jedním vtipem můžeme hned začít:

"Věnujte chvílku tomu, abyste se zamysleli, jak těžké to museli mít vaši rodiče ve škole.

Museli všechno zvládnou bez Googlu a Wikipedie."

Příjemnou zábavu při čtení a luštění
přeje
redakční rada

Čím žijí devátáci?

V sedmém ročníku nemohli jet na hory, protože řádil covid. Letos to nejde kvůli zavřené chatě. Učitelé tělocviku jim nabídli alespoň nějaký ten den na blízké sjezdovce. Co na to říkají? 😊

Nepřihlásil jsem se, protože se mi nechce. Místo toho budu asi doma, ještě ale nevím.

Nejedu, protože jsem si myslel, že tam budeme spát. Těšil jsem se na lyžák na horách, ale pak nám nabídli tohle, a to už se mi nechtělo. No a proto na lyžák nejedu.

Nechystám se na lyžák, protože letos je to horší v tom, že bychom stále jezdili domů, nebyli bychom tam přes noc. A já stejně ani lyžovat neumím.

Nepřihlásil jsem se, protože bychom museli dojíždět, a to už není ono. Lyžák není jen o lyžování, ale i o čase s kamarády a zábavě na chatě, ve které bychom spali. Ale to bohužel nemůžeme.

Lyžuji už odmala, takže když jsem obdržel do EŽK zprávu, že se tradiční lyžák konat nebude, byl jsem smutný. Teď ale přišla možnost zajet alespoň na místní kopce, což je fajn náhrada, i když „lyžáku“ se nevyrovná. Také výběr svahu není nejlepší, doufali jsme aspoň v Nové Město. Ale co už, je lepší být na svahu než v lavici.

Termín přijímacích zkoušek se blíží. Je třeba se na ně zodpovědně připravit. Přijímací zkoušky nanečisto nabídla v pondělí 6. února naše škola, s pozvánkou se ozvaly i některé střední školy.

Využili jste některou z možností a co vám tato zkušenost přinesla?

Přišlo mi, že jsem se málo snažila a byla jsem líná, ale s výsledky jsem spokojená. Čekala jsem to horší, ale snažit bych se asi měla víc. Budu se muset přinutit k učení, nevzdávat to a trochu víc si věřit. Celkově mi zadání přišlo hodně těžké, a tak doufám, že reálné přijímačky budou lehčí.

Moje přijímačky nanečisto nedopadly tak, jak jsem očekávala. Dopadly mnohem lépe a s výsledkem jsem spokojená. Výsledky ale mohou být ještě lepší, a proto se budu učit dál, abych se dostala na školu, kterou jsem si vybrala.

Můj pocit po přijímačkách byl lepší než před nimi. Trval ale jen do té doby, než jsme se dozvěděli výsledky, pak mě úsměv přešel. Nedopadlo to tak, jak jsem si představovala. Matika byla tak nějak v pohodě, ale češtinu jsem mohla napsat lépe. Proto se na ni teď zaměřím, ale i matiku budu dál opakovat, aby přijímačky dopadly lépe než ty nanečisto.

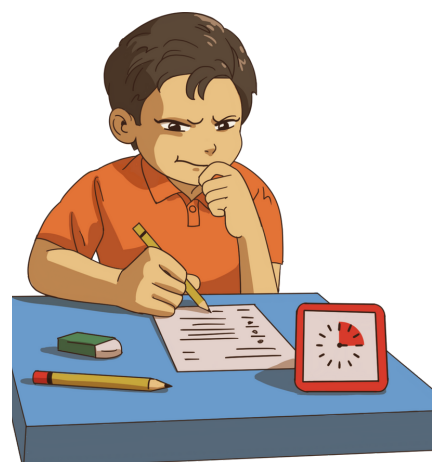
Přijímačky nanečisto budu dělat ještě na SŠPTA v Jihlavě. Ty na naší škole mi pomohly v tom, abych zjistil, na co se mám zaměřit. Více se mi povedla čeština, se kterou jsem celkem spokojený. Matika se mi moc nepovedla a mám se ještě co učit. Čeština mi přišla jednodušší než matika.

V matice jsem kolikrát nevěděl, co se v zadání myslí nebo jak to mám udělat. Musím se zlepšit v geometrii. V češtině mi nezbýval čas, takže příště musím trochu zrychlit, abych to všechno stihl. Musím se také naučit nějaká lidová rčení, protože jsem žádné neznal.

Přijímačky jsem si zkusila na naší škole a doma přes internet. Asi jsem tak nějak čekala, jaké budu mít výsledky. Matika mi prostě nikdy nešla, za mě byla hodně těžká. Doma mívám jednou tolik bodů. Čeština byla v pohodě.

Vím, že mám ještě dost co dohánět, hlavně v té matice. Po přijímačkách jsem byla docela unavená a vyklepaná. Hlavně jsem si v tu chvíli uvědomila polovinu správných odpovědí.

Bylo to celkem v nervu, a ještě to nebylo ani naostro. Jako první se psala matika. Upřímně... bylo to peklo. Víc k tomu říct nedokážu. Nejsem v matice moc zdatná. Zato čeština byla v pohodě, alespoň podle mě. Měla jsem to hotové za tři čtvrtě hodiny a těch zbývajících patnáct minut jsem už jen seděla, koukala do zdi a přemýšlela, jestli náhodou nepůjdu na učňák, jelikož tohle je děsivý.

Slavíte svátek zamilovaných?

Já osobně Valentýna neslavím. Je to hlavně kvůli tomu, že u nás v rodině se nikdy tento svátek neřešil, a tak ho ani já nepotřebuji nijak slavít. Ale myslím si, že u dnešních "náctiletých" se Valentýn slaví víc, než neslaví, pokud samozřejmě mají s kým.

Daniel Polívka, 9.C

Mnoho zamilovaných slaví svátek svatého Valentýna, aby si navzájem projevili svou lásku. Já ale zamilovaný nejsem, a proto Valentýna neslavím. Připadá mi to zbytečné. Přece když se máme rádi a milujeme se, nepotřebujeme k tomu nějaký svátek.

Václav Vašíček, 9. C

Já osobně Valentýna neslavím a myslím si, že tenhle svátek se u nás v ČR moc neřeší. Někdo dokonce slaví 1. máj jako takového Valentýna. Přijde mi, že tento svátek neslaví jenom zadaní lidé, ale spíš se teď rozšířilo dávání dárků mezi kamarádkami. Tím nemyslím květiny, ale spíš nějaké sladkosti a osobní přání.

Kristýna Tihlaříková, 9. C

Zatím Valentýna neslavím, protože jsem nenašel tu pravou kočičku, která by se mnou chtěla být. Dnešní "náctiletí" tento svátek určitě slaví, nebo aspoň ti, kteří někoho mají. Je to určitě pěkné, jak si zamilovaní píšou, jak moc se milují.

Marek Šrámek, 9. C

Začaly nám hodiny tance a společenského chování

Na taneční už jsem přihlášená a taky už mám vybrané šaty. Velmi se těším, jelikož se konečně naučím trochu tancovat a budu mít o jednu hezkou vzpomínku víc. Především tam budou kamarádky, které se mnou chodí do školy už od první třídy, a vydržely jsme spolu až do devítky. Proto doufám, že taneční budou i formou sblížení s ostatními třídami.

Na taneční se celkem těším, protože se naučím tancovat a budu mít nějakou novou zkušenost do života. Vůbec se ale netěším na nakupování obleku. Zase celý den lítat po obchodech a shánět sako, košili atd.

I když se těším, jsem i trochu nervózní. Ale věřím, že vše bude v pořádku a stres brzy opadne.

Tomáš Větrovský, 9. C

Na to, kdo chodí na taneční, může odpovědět kdokoli z 9. ročníku. Na taneční se přihlásili lidi, kteří chtějí v budoucnu umět tancovat, nebo mají jiný důvod. Ty, kteří si myslí, že to potřebovat nebudou, o tom přesvědčí jejich budoucí partner.

Já mám k tanci dobrý vztah, protože by jednou chtěl umět opravdu dobře tancovat.

Matěj Novák, 9. C

"To za našich mladých let nebývalo"

To bývala oblíbená věta babiček a dědečků, když se pozastavovali nad prohřešky a chováním dětí. A opravdu – svět se mění a všechno se mění rychleji než dříve. I když mládež je v podstatě pořád stejná. Její život ovlivňují různé faktory. Někoho zdeptal covid, někdo se cítí osamělý a nepochopený. Jiný chce vyniknout, další zhubnout. A hlavně jsou tu sociální sítě, kde je třeba vše zdokumentovat a ventilovat. A taky získat hodně „lajků“ a nemít, nedej bože, nějaké ty „hejty“.

Dříve, když jste se chtěli kamarádům pochlubit novým kolem, prostě jste na něm přijeli a ukázali jim ho. Nebylo nutné se s ním fotit, pak na to házet filtr a dávat snímek na Facebook, Instagram, Snapchat a kdovíkam ještě. Zážitky z dovolené jste sdíleli nanejvýš prostřednictvím pohlednic zasílaných těm nejbližším a nového kámoše či oblečení naší kamarádky jste zdrbali při procházce nebo někde u kašny.

Dnešní mládež má čas a přístup k internetu a sociální média její život velmi ovlivňují. Ale přesto, že mají desítky kamarádů na internetu (někteří i více), cítí se mnozí osamělí. Navíc se ukazuje, že sledování šťastných životů a úžasných zážitků cizích lidí v nás vyvolává závistivé pocity. Což tedy může překvapit jen málokoho...

Jak vidí problémy současné mládeže teenageri v naší škole?

Dneska je vše těžší a těžší, doba je rychlejší a rychlejší, každý někam spěchá a nevnímá tolik okolní prostředí.

A pak jsou tu teenageri. Ti jsou většinou úplně odlišní od těch před léty. Někteří jsou trochu podobní, ale někteří se liší až moc. Často se chovají pomalu jako ti největší kriminálníci: kouří, pijí alkohol, požívají psychotropní látky atd.

Ovšem pozor! Jenom abychom si to ujasnili. Bavíme se o pubertácích ve věku jedenácti až šestnáct či sedmnáct let, což je celkem kritické pro naši zemi. Za prvé: je to jejich volba, anebo, za druhé, je k tomu někdo svede. Je velmi špatné, že existují jedinci nebo skupiny lidí, kteří svádějí lidi na tuto cestu. Tohle by samozřejmě nemělo existovat, ale existuje to.

Jak k těmto látkám přijdou? Buď poprosí někoho dospělého a on jim koupí cigarety, alkohol či žvýkací tabák. Jsou to bezdomovci, "pomohou" za nějakou službu či peníze navíc, nebo lidé, kteří jsou na stejné vlně jako oni. Dokonce se to děje i tady v Polné, což je strašné a měl by to někdo kontrolovat. Ale na to asi nejsou lidi.

Myslím si, že by se mělo něco změnit u rodičů nebo na školách či v ochraně prodávání těchto produktů. Všechno jsem sepsal ze své zkušenosti, z toho, co se dozvídám, nebo dokonce i vidím.

Myslím si, že by se to mohlo změnit, ale nejspíš nezmění, poněvadž nikomu se do toho nechce, což je bohužel smůla. A myslím si, že pokud nenastane nějaká změna, půjde všechno do „kopru“.

Za tímto dílem stojí anonymní pisatel.

Co trápí dnešní mládež? Deprese

Pojďme se podívat na to, co může trápit dnešní mládež.

Můžou to být úzkosti, které mohou potkat každého. Úzkost může způsobit únava spolu s nahromaděným stresem. Na člověka je toho najednou moc, pořád má nějaké obavy, neví si rady.

Nadměrný stres zažil už párkrát snad každý, ať před nějakým vystoupením či důležitým testem. Každý se s ním vyrovnává jinak. Může to být jeden z důvodů, proč se někteří dostanou do špatné party a začnou dělat problémy. Ale co já vím?

Mohou tu být i problémy v rodině. Ať už jsou to hádky mezi rodiči, rozvod či smrt někoho blízkého. Všechny tyto situace se na daném člověku nějak podepíší.

Z mého pohledu, neboli z pohledu deváťáka, je tu určitě velký stres ze školy. Všechno se točí kolem přijímaček a díky tomu nás provází neustálý strach, že se na vybranou školu nedostaneme. Neustále přemýšlím, proč se o takových problémech ve škole neučíme. Třeba by to mohlo někomu pomoci.

Většina lidí si svoje problémy nechává pro sebe. Otázka ale zní – PROČ? Přece se nikdo nikomu nebude smát. Nebo snad ano?

Markéta Jarošová, 9. C

Deprese – Jak na ni?

Jak je nám všem známo, deprese je součástí života každého dospívajícího dítěte. Ale co to vlastně deprese je?

Je to dlouhotrvající porucha psychiky. Dítě se cítí beznadějně, cítí zmar a úzkost. Na dětech se deprese projevuje tím, že se nezajímají o okolí, nesmějí se, brečí nebo si nějak ubližují. U dospívajících dětí je důvodem deprese nejčastěji láska nebo hádky s přáteli. Někteří to řeší alkoholem, kouřením nebo jinými škodlivými věcmi. Myslí si, že to jejich trápení zlepší, nebo na něj zapomenou, ale opak je pravdou. Alkohol nic nezlepšuje, problém se naopak ještě zvětší tím, že se například budete hádat s rodiči nebo na vás vaši dobří přátelé zanevrou. Alkohol vám může způsobit závislost a pak už se to těžko vrací zpátky.

I když to vypadá marně a nevíte si rady, určitě si raději s někým promluvíte a neřešte vaše trápení tím, že začnete pít nebo kouřit. Uvidíte, že vše zlé se promění v to dobré a vy zase budete šťastni.

Štěpán Klíma, 8. A

Co trápí dnešní mládež? Budoucnost

To je otázka, kterou si mnozí z nás určitě položili.

Nemůžu mluvit za všechny. Každého trápí něco jiného, každý máme své vlastní problémy. Často nás trápí otázky ohledně naší budoucnosti a školy. Budeme ve svém životě úspěšní? Dostaneme se na vybranou střední školu? Zvládneme všechny překážky, které nám život připraví? Dokážeme se o sebe postarat a vydělat dost peněz? To jsou otázky, které si často klademe.

Bohužel na ně zatím neznáme odpověď. Myslím si, že nejlepší způsob, jak se přestat těmito otázkami trápit, je pořádně se na svou budoucnost připravit a přestat se zbytečně bát.

Václav Vašíček, 9. C

Co trápí dnešní mládež? Škola

Dnešní mládež trápí hodně věcí. Škola, lidé... Pojdme to ale probrat podrobněji.

Největší trápení je pro mě škola. Někdy to ujde, ale spíše ne. Ze školy se někdy vracím klidně i ve čtyři hodiny. To už pak moc času nemám. Učení na další den mi zabere zhruba hodinu. Mám ale přece taky nějaké zájmy! Procházka se psem – minimálně půl hodiny. Hra na hudební nástroj, přátelé... No a najednou je sedm hodin večer. Kolikrát zůstáváme vzhůru do noci a ráno vstáváme brzy, například na nějaké doučování. Od některých učitelů ale dostáváme skvělý přístup a do školy se nám tím pádem chce o něco víc.

Dalším trápením může být společnost. Někteří lidé jsou prostě zlí a nedokážou přijmout člověka takového, jaký je. Tohle může pro danou osobu skončit psychickými problémy.

A jaký tedy je lék na tato trápení? Pro mě je to třeba hudba, pro někoho zase procházka lesem apod. Důležité je se pod těmito trápeními nezhroutit.

Každý má jiné trápení. Tohle jsou dvě, kterými si prošel snad každý. Neměli bychom se tedy zastavit a popřemýšlet nad těmito tématy? A nechceme něco změnit?

Tereza Pytlíková, 9. C

Co mě nezabije, to mě posílí

Tato věta se dá použít v mnoha situacích. Ale rozhodně se nedá použít vždy. Někdy by to totiž bylo hodně nevhodné.

Nemusí to platit ani u malých problémů, jelikož svůj problém každý cítíme a prožíváme jinak. Jsou lidé citlivější, kteří se mohou zhroutit i ze zdánlivé maličkosti. Potom jsou lidé silnější, kteří zvládnou i těžký náklad, jež jim život naloží. A další a další skupiny lidí a každý vezme svůj problém jinak. Tady je možné vidět rozmanitost lidských povah.

Mohli bychom si uvést pár příkladů a kde by měla nastat morální hranice. Doufám, že by nikdy nikoho nenapadlo třeba znásilněné ženě říct tuto větu. Ano, zacházím do extrémů, ale je důležité to zmínit.

Pro mě se toto rčení týká spíš věcí jako pomluva, špatná známka, trest a věcí, které se dají překonat a jít dál.

Kristýna Tihlaříková, 9. C

Co toto rčení vlastně znamená? Vyjadřuje, že v životě nás potkávají těžká období a je jen na nás, jak se s nimi popereme. Jestliže se svému problému postavíme čelem a zdoláváme ho, udělá nás silnějším.

Jak a kde se s těmito situacemi potkáváme? Já například často ve škole. To je třeba domácí úkol, referát, písemka. K překonání těchto překážek stačí učit se a pochopit danou látku, nebo se ji naučit nazpaměť.

Nejvíce nás ale problémy potkávají v našem osobním životě. Mnoho lidí by se rádo zapsalo do historie lidstva, plánují stát se slavným sportovcem, politikem, hercem... Někdo si myslí, že na to má, jiný se podceňuje. Pravdou je, že oba mohou mít pravdu.

Proč se bojíme všech těchto rizik? Pokud někdo chce něčeho dosáhnout, měl by tvrdě pracovat, aby dosáhl vysněných výsledků. To jsou právě ty výzvy, které nás dělají silnějšími.

Daniel Vomela, 9. C

Nedokážu spočítat všechny své problémy snad proto, že jedním z nich je matika.

Na škole mi vadí pouze tři věci:

- vstávání
- učitelky
- učení

Mozek je úžasná věc. Funguje 24 hodin denně a zastaví se jen, když mě někdo zkouší.

Četl jsem studii o dětském menu z fast foodu. Prý je zdravější sežrat tu hračku a hrát si s nugetkami.

Moji kamarádi jsou jako Ferrari. Nemám Ferrari.

50% teenagerů vidí život v naší zemi optimisticky. Zbýlých 50% nemá na drogy peníze.

Porucha příjmu potravy

I když se vám nechce jísti,
to mi věřte, jsme si jisti,
tělo jídlo potřebuje,
s něčím stále jen bojuje.

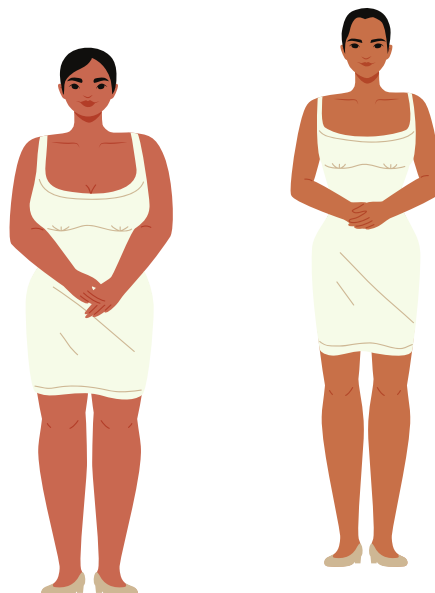
Když mu chybí energie,
protože se denně bije,
příroda tě přemůže,
tělo obstát nemůže.

Jen mu dopřej dobrú stravy
tak, jak praví dobrú mravy.

Tělo se ti odmění,
náladu ti nezmění.
A ty budeš v pohodě
naslouchati přírodě.

A nyní už jenom krátce:
užívej si na zahrádce.
Vše, co kolem roste, zraje,
je to přece kousek ráje.

Simona Vomlelová, 8. A

Obezita

Obezitu si každý vypěstuje sám stejně jako závislost a také stejně jako závislosti se člověk zbavuje svého velkého břicha těžko. V dávných dobách bylo "in" být kulatější, ale dnes se to bere za docela nevkusné a za špatný životní styl, stejně jako v antickém Řecku.

Problém je v tom, jak se žilo dřív a jak dnes. Dnes stačí jenom zamávat penězi a jídlo máte ihned dovezené, aniž byste se pohnuli.

Většinou jsou tlustí ti lidé, kteří mají sedavou práci, jí a pije nezdravé věci nebo jí moc a nehýbají se, nesportují. Plus: většina těch jídel má spoustu kalorií a dají vám nula energie.

Takže důvody, proč jsme tlustí, bychom měli, a teď jak něco shodit. Za první: přestat jíst nezdravé věci a začít si vařit sám a nejlépe hodně zeleniny či ovoce. Za druhé: mít nějaký pohyb, např: kolo, fotbal, rotoped, procházky a další.

Největší problém jsou prarodiče. Buď nás vykrmují, protože si myslí, že jíte málo, nebo mají kecy typu: „Měl bys jít na vojnu,“ nebo: „Běž dělat na pole či do lesa.“ A taky, že za nich lidi tlustí nebyli a další.

Ale s pevnou vůlí se dá všechno - i zhubnout.

Rostá Kourek, 8. A

Lucka

Lucka bývala normální, veselá a kamarádká holka. Jak rostla, začala mít rychleji než ostatní holky ženské tělo a kamarádky se jí spíš ze závidění začaly posmívat, že je špekoun nebo tlustoprška. Nejdřív si z toho nic moc nedělala, ale když už to trvalo dlouho, začalo jí to vadit a začínala si myslet, že je to asi pravda. Přitom to tak vůbec nebylo.

Lucka se ale pomalu přestávala smát a kamarádit s ostatními, později se jim vyhýbala úplně. Taky se hodně zhoršila ve škole. Předtím měla vždycky dobré známky, a teď to skoro vypadalo, že by mohla i propadnout. Začala taky nosit vytahané oblečení, aby ta „tloušťka“ nebyla vidět. Postupně snižovala dávky jídla, doma si brala jídlo do svého pokoje, když mamka měla řeči, že nejí. Tajně pak házela jídlo psovi nebo do popelnice.

Učitelé se sice divili a vyptávali, jestli se jí něco nestalo, ale vždycky to zamluvila, že je vše v pořádku. Rodiče si ničeho nevšimli, protože byli pořád v práci. Lucka strašně zhubla, ale v zrcadle se pořád viděla jako tlustá. Protože nosila vytahané oblečení, nikdo jiný si nevšiml, že už je úplně vychrtlá, až jí jednou mamka vlezla do koupelny, když byla nahá. Zhrozila se, a protože anorexii znala, pospojovala si všechno, co se kolem Lucky v posledních měsících dělo, a okamžitě ji odvezla do nemocnice.

Doktoři dělali vše, co mohli, ale Lucka už byla tak podvyživená, že už bylo pozdě, a Lucka zemřela.

Daniel Zvolánek, 8. A

Vašek Kyberšikana

Tento příběh je o chlapci jménem Vašek.

Chodil do 5. třídy, kde měl i svého nejlepšího kamaráda Jirku. Se všemi vycházel velmi dobře, ale to se změnilo, když do třídy přišel nový žák Matěj. Jirka si Matěje velmi oblíbil a trávil s ním většinu času. Vašek jim toto kamarádství záviděl a přemýšlel, jak by jim ho zkazil.

Čas plynul a Jirka již na Vaška neměl žádný čas. Vašek si všiml, že všichni ze třídy tráví hodně času na sociálních sítích. Založil si stránku se jménem nového žáka Matěje. Jeho jménem psal urážlivé zprávy o Jirkovi, které rozesílal spolužákům. Vše šlo podle jeho plánu. Jirka opravdu na Matěje zanevřel a začal mít čas na Vaška.

Matěj se snažil zjistit, proč ztratil Jirku. Poměrně rychle díky sociálním sítím zjistil, co se stalo. Donutil Vaška, aby vše přiznal. Vaškovi to bylo líto a omluvil se. Vysvětlil jim, proč to udělal. Matěj mu odpustil a začali trávit čas všichni dohromady.

Z Vaškovy chyby si ostatní vzali ponaučení. Potvrdila se známá pravda, že lež má krátké nohy.

Vít Smejkal, 8. A

Sebepoškozování Příběh pubertáka

Myslím, že všichni pubertáci zažívají to samé. Jeden má deprese, druhý pije a ten třetí se snaží zabít. Tento příběh bude o jednom z nich, o dívce, která se snaží přežít.

Další „úžasně“ ráno, pomyslela jsem si. Vstala jsem z postele a rovnou se šla obléct. Tak, jak se obleču dneska? Bezdomovec, nebo tohle? Tenhle top je nádherný. Pomyslela jsem si, že by mi to mohlo i slušet. Ale zase stojím před tím zrcadlem a nevěřícně na sebe koukám. Hlavou mi zase probíhají myšlenky: „Fuj! Jsi tlustá! Blee. Jak tě vůbec napadlo, že by ti to slušelo!“ Se slzami v očích si top sundám a navléknu si velkou mikinu a kalhoty.

Do školy jdu ospalá kvůli ponocování, kdy jsem se učila na další test a zkoušení. Ve škole poslouchám, jak mě za zády pomlouvají mé „kamarádky“, a snažím se nebrečet. V hlavě si říkám: „Ne, nesmím, kašlu na ně.“

I když jsem se učila jako naprostý „trotl“, stejně zase za tři, ale pořád nesmím ukázat emoce. Nepochopili by to! Doma potom zase poslouchám rodiče: „Co, už zase trojka?! Ani naučit se nedokážeš, celý den koukáš do mobilu?!“ Vždyť končím ve dvě, domů přijdu o půl třetí a potom hned letím na dva kroužky a vrátím se v sedm. Ale oni to nechápou, nedokážou to pochopit. Ale proč? To nejsem dostatečně dobrá? Proč? Proč, sakra! Moje myšlenky se takhle motají pořád dokola, zatímco rodiče na mě konečně přestali řvát.

Druhý den je to to samé, ale přece jiné. Ve škole je on. ON! Nemůžu na něj přestat myslet. Poslední dobou se se mnou hodně baví a to mě drží pořád tady. Říkáme si všechno. Teda... on ano, ale já ne. Je úžasný, nádherný a hodný. Dnes mě zase vyzvedl z kroužku, ale řekl mi, že má rád moji kamarádku. Srdce se mi úplně zastavilo. Usmívala jsem se a podpořila ho, ale uvnitř něco umřelo. Doma jsem měla zase ty myšlenky: „No tak, vezmi ten nůž... Pomůže ti to... Jen jedno malé říznutí jako vždy!“

Trochu to štíplo. Cítila jsem, jak nůž projel mou kůží na noze. Tentokrát jsem tam měla červenou jizvu, ne bílou. A druhou, třetí, čtvrtou a pátou. Otřela jsem si to a šla spát. Dělal jsem doma i ve škole jakoby nic. Nic jsem neřekla a usmívala se. Tentokrát jsem si nedala svačinu ani oběd, prostě nic. Chci být dokonalá přímo pro něj. Miluji ho!

Eliška Dvořáková, 8. A

Anetka

V dnešní době má každý puberták nějaké problémy. Už to nejsou starosti typu: Kdy půjdu pomoci rodičům? Kdy doma uklidím? Kdy budu moct ven?... Dnešní pubertáci se potýkají se závažnějšími problémy způsobenými stresem, okolím nebo sám sebou. Čím dál více se dostávají k alkoholu, drogám, anorexii, bulimii nebo třeba sebepoškozování. Právě o sebepoškozování je příběh Anetky, patnáctileté holky, která do tohoto problému spadla. Nebudu ale předbíhat.

Anetka měla krásné dětství. Užívala si s oběma svými rodiči, kteří ji milovali. Měla kamarády, byla šťastná. Celý Anetčin skvělý život se rychle změnil, když jí jednou rodiče oznámili, že se rozvádějí. Od té doby se její život začal rozpadat.

Do toho Anetce umřeli prarodiče z tatkovy strany, které měla moc ráda. Připadala si sama, opuštěná. Měla ráda samotu. Ale víte, být sám, nebo se cítit osamělý, v tom je rozdíl. Anetka se začala uzavírat do sebe, přestávala chodit ven s přáteli. Kamarádi ji začali opouštět, až jí nakonec zbyla pouze nejlepší kamarádka, která toho o ní věděla víc než její rodiče, možná i víc, než Anetka sama.

Po večerech seděla na posteli, přemýšlela a brečela. Už to nebyla ta samá holka, co měla radost ze života. Pomalu úplně ztrácela chuť žít. Dokonce začala i kouřit, aby se „odreagovala“, ani to jí však nepomáhalo.

Jednoho večera, když opět seděla na posteli, už ji to přestalo bavit. Koukala se na hodiny, které ukazovaly 03:42, a ona i přes ten pozdní čas nemohla usnout. Vtom se to zlomilo. Dostala svůj nejhorší nápad. aby mohla přestat myslet na to, co se jí dělo.

Slezla z postele, došla k batohu a vytáhla penál. Chvilku se v něm přehrabovala, dokud jí nezůstalo v ruce to, po čem pátrala. Ořezávatko, které mělo vždy zůstat jen přístrojem na ořezávání tužek. Vzala ten malý nožík, co z plastového zbytku vypreparovala a začala to zkoušet. Řízla se do kůže na stehně a ono ji to „uvolnilo“. Pokračovala takhle do čtyř do rána. Celá stehna byla pořezaná a z různě velkých šrámů tekla krev. Kapesníkem si ji otřela, aby neumazala postel, a šla spokojeně spát.

Od té doby to takto provozovala každou další noc. Po týdnu, co takhle fungovala, to začala dělat častěji. Nečekala na noc, ale kvalitní žiletku, co si k tomu koupila, používala i přes den. Půl roku trvalo, než si toho Anetčin táta všiml. Posílal ji k odborné pomoci, dokud mu nepřipadalo, že je Anetka v pořádku. Ona to bohužel jenom hrála, jizvy a šrámy se naučila lépe skrývat a v řezání pokračovala dál.

Anetčin příběh nekončí šťastně, z tohoto problému už se nikdy nedostala. Z toho plyne poučení, abyste opravdu dávali pozor na své blízké. Kolikrát jim takovou pozorností můžete zachránit život.

Kateřina Čadová, 8. A

Na závěr příběhů je nutno podotknout, že jsou vymyšlené a veškerá podobnost s živými osobami je čistě náhodná.

Slovo má 8. B

ČEHO SE BOJÍM?

Já se nejvíc bojím toho, že bych byla sama a trápila mě samota.

Představa toho, že bych byla bez své rodiny, příbuzných a kamarádů, je opravdu strašná! Ještě k tomu, když jsem tak ukecaný člověk. S kým bych si povídala? To bych snad vyřešila jen povídáním si sama se sebou..., ale to stejně není nikdy takové, jako když se někomu svěruješ a on tě milým slovem potěší a třeba i povzbudí. No, zkrátka mám ráda lidi a nedokážu si představit žít v samotě bez nich.

Barbora Strašilová, 8. B

Bojím se, že nikdy nebudu dost dobrá. Všichni říkají, že to zvládnu. A já je nechci zklamat. Bojím se, že bych někoho zklamala, že bude mít nějaké očekávání, a já je nenaplním.

Největší radost by mi udělalo, kdybych dostala knížky.

Agáta Brožová, 8. B

Nejvíce se bojím, že se mým rodičům něco stane a já budu muset žít bez nich. A jestli půjde o zvířata, tak se bojím pavouků a hadů.

Nejvíce se bojím asi toho, že mě někdo z rodiny nebo přítel opustí a už je nikdy neuvídím. Svoji rodinu mám moc ráda a myslím si, že by mě hodně zasáhlo to stejné i s nejlepšími přáteli. Dále se bojím takových těch normálních věcí jako jsou pavouci a tma. Tmy se nebojím, spíše toho, co je v ní.

CO TRÁPÍ DNEŠNÍ MLÁDEŽ?

Myslím si, že dnešní mládež trápí šikana. Ta obecně trápí hodně lidí, ať už se jedná o šikanu slovní nebo fyzickou. Nebo také deprese. Myslím, že ty jsou teď rozšířenější než dříve.

Dnešní mládež trápí deprese, šikana, škola. Mladí lidé žijí internetem, někteří alkoholem. Největší radost by mi udělalo, kdyby začali stavět náš dům a kdybych měla vysvědčení bez trojky. Bojím se úmrtí v rodině a selhání brzd v motokáře.

Dnešní děti ve věku 10 – 18 let hrozně ovlivňuje to, co je na internetu. Tyhle děti by se rády vrátily o pár let zpátky, kdy by neřešily, jak vypadají a co si o nich myslí ostatní. Vidí na internetu hezkého kluka nebo hezkou holku a chtějí být jako oni, změnit se. Pak je trápí to, že nejsou jako lidé na internetu. Přitom ti lidé chtějí vypadat jako ti, kteří jim říkají, že jsou hezcí. Dále si myslím, že učitelé nechápou, že máme i jiné předměty a že se neučíme jenom ten jejich. Stres, řvaní na ta děcka, to stejné doma. Někteří to mají v rodině třeba hodně těžké, potom z toho plyne, že ve škole se nesoustředí a tak.

Každý člověk je jiný, každého člověka trápí něco jiného a nikdo neví, co se druhému honí zrovna hlavou. Taky hlavně ten internet je ovlivňuje.

Každého trápí něco jiného, takže to lze těžko říct. No ale většinou to bývá, co si kdo obléká, kdo si co o něm myslí nebo co o něm napíše do komentáře. Ale někdo má třeba problémy v rodině nebo nějaké psychické. Někdo bývá ve stresu ze školy z toho, že má stát sám před tabulí a něco říkat před celou třídou...

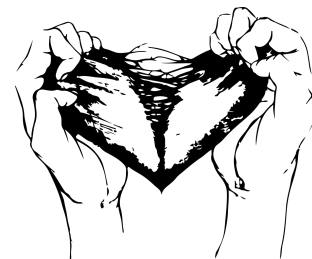
CO BY MI UDĚLALO VELKOU RADOST?

Největší radost by mi udělalo, kdybych se mohla vidět s celou svojí rodinou, takže i s těmi, kteří už tu s námi nejsou.

Bez nádechu života

Možná si vzpomenete na tu dobu, kdy ještě žili gentlemani, kdy lidé měli mír a klid. Na dobu, kdy obyčejná láska stačila jim. Proč v dnešní době se tohle stává iluzí? Proč už vymizeli laskaví gentlemani? Proč lidé žijí v nenávisti? Láska vymizela a s ní i ochota pomoci druhým. Není to utrpení takhle žít bez toho, aniž bychom se nadechli života? Vždyť dnešní generace se už skládá pouze z přeživších. Za tohle nemůže Země, ale pouze lidé.

Lidé a jejich bezohledné chování, jejich ega a činy nás narušují.

Každé slovo a pocit bezmoci nás pomalu rozkládají.

Ti lidé jsou jako smečka vlků, co honí se za kořistí. Nemůžete jim utéct, stejně vás lapí do svých drápů, ze kterých vás už nepustí.

Stále vás pronásledují hrůzostrašné vzpomínky. V této chvíli se ve vás něco zlomí. Je to ta laskavá duše, která ve vás žila po staletí, ale najednou jako by vám zmizela z očí. Vypadáte jako hadrové panenky s očima, ze kterých vyprchala jiskra a chuť žít. Vaše tělo je pouze prázdná kostra se srdcem, které pomalu přestává bít. Prakticky přestáváte žít a toužíte se zbavit toho utrpení a bolesti, kterou ve vás vyvolávají vzpomínky. Máte tak silné nutkání už přejít ten most života a smrti. Víte, že už to nepůjde vzít zpátky. Už se jen chcete zbavit toho pocitu, který vás zabíjí uvnitř i na povrchu.

Stane se to rychle a vy už se konečně opět můžete nadechnout.

Holka ve hvězdách

smutku a depresím

Vtipy o dětech:

Mám tolik učení, že už nevím, kterej film si pustit.

Rodiče mi říkali, ať následuju svý sny... Tak fofrem zpátky do postele!

V dnešní době mají rodiče dvě starosti:

Co z internetu stahuje jejich syn a co na něj nahrává jejich dcera.

Když mám v pokoji bordel jako v tanku, znamená to, že jsem tankista?

Děti jsou jako palačinky - první se většinou moc nepovede.

Děti jsou prý naše budoucnost!

Ale ne moc růžová, pokud drží v ruce bombu a kalašnikov.

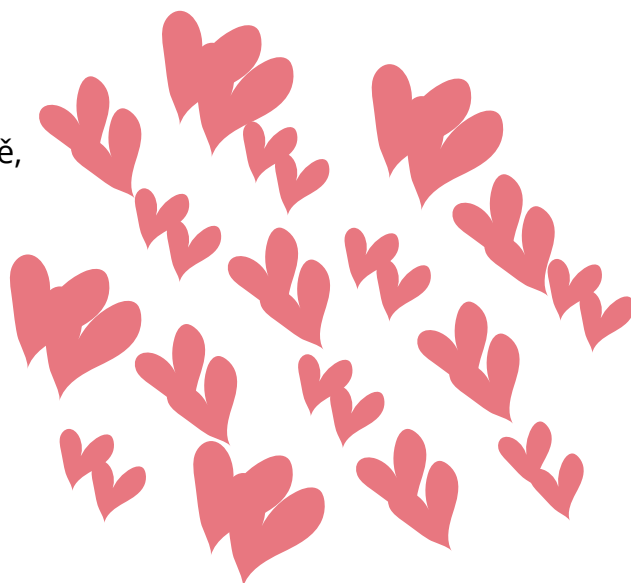
Čistá láska

Není těžké tě milovat.
Milovat tě je ta nejjednodušší věc na světě,
kterou jsem kdy udělala.
Je to, jako bych k tomu byla donucena.

Mé srdce je toho tak plné.
Podívám se na tebe
a je to všechno, co cítím.
Čistá, bezpodmínečná láska.

Není těžké tě milovat, lásko moje.
Je nemožné to neudělat.

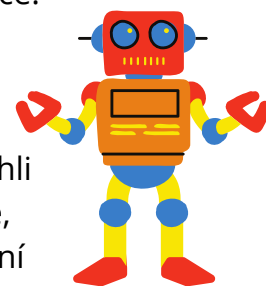
Holka ve hvězdách

CO SI O NÁS BUDOU MYSLET BUDOUCÍ GENERACE?

Někteří si možná pomyslí, že došlo k poměrně velkému hospodářskému rozvoji, co se týče průmyslu, zemědělství, vědy atd. Ale zase na druhou stranu si pomyslí, že hlavně kvůli nám došlo k obrovskému oteplování a znečišťování naší planety... Takže si možná pomyslí, jak hloupí jsme byli, když jsme se tak špatně chovali k naší planetě, k našemu jedinému domovu, a jak špatně jsme se chovali jeden k druhému, i když jsme všichni lidské bytosti.

Dnešní mladí lidé žijí tak, že je zajímá hlavně internet, mobily a počítače. Stejně tak, jako si myslíme něco o generaci našich rodičů, si něco jiného zase o nás bude myslet příští generace. Možná si budou myslet, že je naše generace super, ale možná taky pravý opak. Ale podle mě si budou myslet, že jsme měli málo elektroniky a že nechápou, jak jsme vůbec mohli chodit do školy a naši rodiče do práce a řídit auta, protože je dost možné, že budoucí generace se bude učit přes počítač stejně jako my při distanční výuce, auta budou řídit roboti a rodiče budou pracovat z domova na dálku.

Iveta Pokorná, 8. B

Čím žijí mladí?

Připadá mi, že děti nebo celkově mladí lidé žijí technologiemi. Tím myslím počítače, telefony (internet). Většinu svého volného času stráví na telefonu nebo na počítači, kde hrají hry.

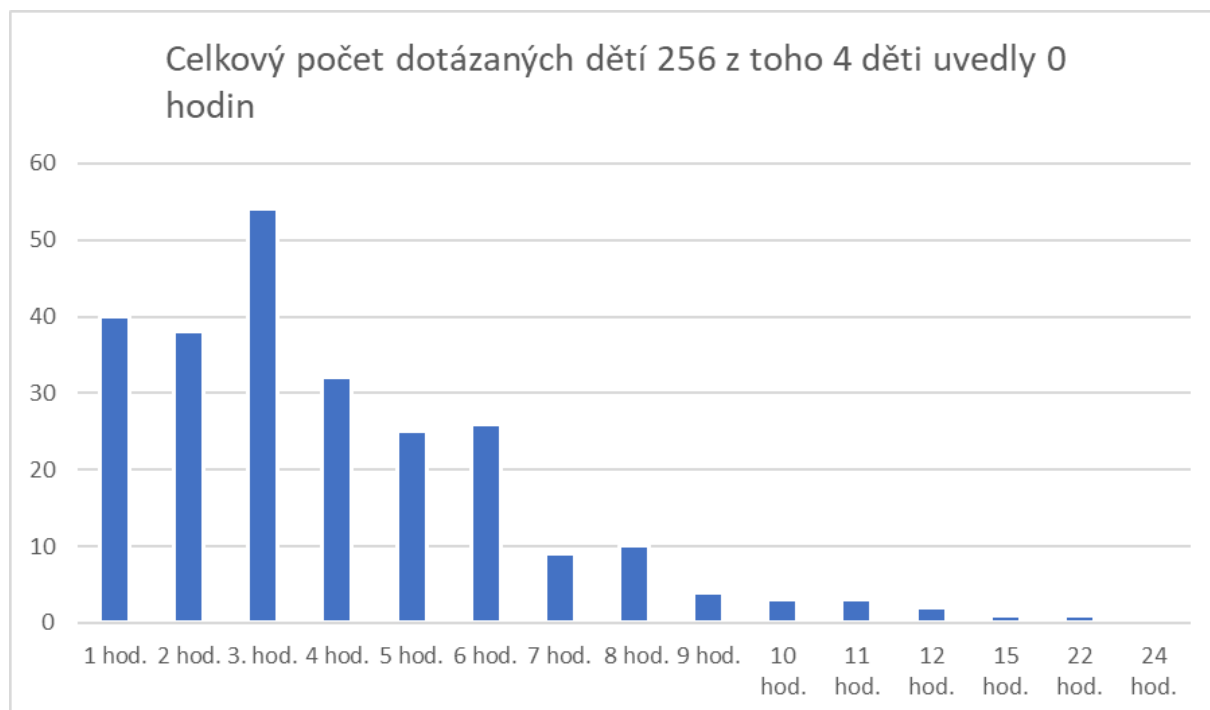
Většina lidí u sebe v dnešní době nosí telefon. Takže si myslím, že mladí žijí převážně telefony.

Kolik hodin denně strávíš na mobilu?

No comment.

I když těch 22 a 24 hodin zní dost neuvěřitelně.
To ani nespí, nebo nevědí, kolik hodin má den?

B. Strašilová, L. Minářová, A. Janderková, 8. B

Stížnost deváťáka

Dnešní generace mi přijde hrozně otravná. Děti si klidně „vyskakují“ na starší (někdy mám velký problém tomu dítěti jednu „nevlepit“). Samozřejmě, my jsme taky nebyli úplně nejlepší, naše generace má přihlouplý humor, hodně jsme se prali, trávili spoustu času u počítačových her a tak dále... Ale aspoň ten respekt ke starším máme.

Pamatuji si, jak jsem se bál deváťáků jen proto, že byli trochu větší. Dnešní děcka na nás klidně řvou přes půlku lesa, jen aby se zeptali na tu nejstupidnější věc, jakou jsem v životě slyšel. Dnešní generace se baví posloucháním nekvalitní hudby, točením trapných tanečků na Tik Tok, rasismem a buzerováním ostatních...

Jistě jsou v této generaci i super lidi. Někdo může mít respekt u všech, může být vtipný, poslouchat třeba Metallicu a nebýt jeden z těch veganů, co musí všem dokazovat, že jedí něco, co bylo živé.

Asi bych toto všechno ukončil větou: „Za nás to bylo lepší.“

David Oberreiter, 9. B

Kamarádka Áďa

Představím vám svoji nejlepší kamarádku Áďu. Je jí třináct let a známe se už nějaký ten pátek. Bydlí v Polné a narodila se v červnu roku 2009.

Na první dojem vypadá jako malá, hodná, nevinná dívka. Opak je však pravdou. Umí se pěkně naštvat a omluvu od ní taky nečekám. Ale jinak ji mám ráda.

Áďa není malá jako trpaslík, ale není ani vysoká jako Eiffelova věž. Oči má hnědozelené a vlasy hnědé jako mléčná čokoláda. Vlasy nosí zastřižené na delší mikádo. V puse má, jak to ona sama nazývá, lešení. Styl oblékání máme dost podobný. Jak se říká, hlavně to musí být pohodlné. Co se týče líčení, opravdu není jako chodící reklama na make-up. Líčí se spíše přirozeně.

Áďa miluje výtvarné umění a taky nade vše miluje svého pejska Teddyho. Zájmy máme dost podobné, proto si tak rozumíme. Ráda sportuje, ale žádný sport pravidelně nedělá. Zajímavé. Oblíbená značka oblečení a bot je Nike. Musím říct, že má fakt dobrý vkus.

Áďa je tvrdohlavý člověk, takže je marné ji o něčem přesvědčovat. Ale když potřebuji, je tu vždy pro mě. Její styl humoru je velmi specifický, tudíž ho každý nemusí chápat. Pozor, velmi ráda uráží ostatní, ale myslí to z legrace. Teda doufám. S Áďou se nikdy nenudím. Vždy dokáže překvapit.

Áďa je prostě Áďa. Co já bych bez ní dělala? Záchvaty smíchu? To by mi fakt chybělo.

Kamila Šimková, 8. A

Na co bude vzpomínat 9. B Barevná bitva

Když se ohlédnu za zážitky naší třídy, nejvíc se mi usadila v paměti naše „válka“ ve čtvrté třídě.

Na vítězné straně jsem stála já, Lucka Krátká a občas Sára Mühlfeitová. Našimi soupeři byli Tomáš Urban, Dominik Doležal, Jiří Vala, Dan Minář a občas i Matěj Hrdina. V bitvě povolenými zbraněmi byly barva na textil, tuš, temperové barvy, barevný sprej na vlasy, třpytky a podobně. Bitevním polem byla škola, cesta ze školy do jídelny, občas také jídelna, a jednou dokonce i náměstí. Naštěstí žádné ztráty na životech, ale pouze pár zničených kusů oblečení. A jak taková bitva probíhala?

Už si nevzpomínám, kdo válku vyhlásil nebo jak začala, ale dokážu si vybavit, jak jsme po sobě matlali tempery, před školou jsme po sobě stříkali tuš a barvu na textil, Dominikovi jsme do jeho kudrnatých vlasů sypali třpytky, kterých se těžko zbavoval. Nejlepší vzpomínka je ale stejně, jak mi Tomáš před školou nasprejoval obličej a novou čepici s nákrčníkem nazeleno (barvou na vlasy). Nevzdala jsem se a v jídelně jsem mu statečně dala pěstí do břicha. Samozřejmě to zahlédla paní učitelka Říhová, která mě poté náležitě a obsáhle poučila, jak se chovat ve společnosti.

Za ty roky, které jsem zde strávila, se stala spousta skvělých i hrozných zážitků, za které jsem vděčná. Naše třída se celkem obměnila a poznala jsem několik skvělých lidí. Jsem moc ráda, že jsem zde mohla být, a je mi líto, že už to za chvíli všechno skončí.

Život jde dál, a tak musíme hledět dopředu. Třeba se někdy opět sejdem. Děkuji také paní učitelce Bužgové, která to s námi jako jediná nevzdala, i když k tomu bylo mnohokrát blízko, ale vydržela až do konce. Snad si na nás někdy vzpomene.

Johana Jarošová, 9. B

Veselý květen

Jednoho krásného červnového dne roku 2022 se naše třída dočista zbláznila. Všichni běhali sem a tam, smáli se a házeli věcmi. Pak ale někdo otevřel okno. A to byla teprve zábava. Láďa vzal Radimovi botu a z toho okna ji vyhodil ven. Zanedlouho ji Tomovou rukou následovaly i Radimovy smradlavé ponožky.

Další hodinu měla být výtvarka a my se rozhodli, že půjdeme ty věci do zahrady najít. Šlo nás asi pět a za námi se coural smutný a bosý Radim. Botu a jednu z ponožek jsme našli během minuty, ale ta druhá nikde. Koukali jsme všude, a nic. Vtom Tom spatřil Radimovu ponožku, jak si vesele plandá na větvi vysokého keře. Neváhal, vylezl na zídku, stoupl si vedle keře a začal s ním třást jako o život. Marně.

Všechno zrovna kvetlo a keř nebyl výjimkou. Jediné, co z něj padalo, byly okvětní lístky, které nám létaly do obličejů a měli jsme je naprosto všude. Z okna nám asistovala Nicol, která nás navigovala na přesnou polohu ponožky. Byla hodina a my tam lomcovali se stromkem.

STAL SE ZÁZRAK!!! Ponožka se uvolnila a spadla na zem. Radim se obul a všichni jsme se plni zážitků navrátili do školy, kde jsme dostali seřváka. Ale stálo to za to.

Sára Kislingerová, 9. B

Vzpomínky...

na třídní katastrofy:

- rozbití světla nejmenovaným člověkem
- rozbití umyvadla dvěma nejmenovanými žáky
- oholení tří hlav a další stovky „katastrof“
- většinou je jedna hádka za den...
- nebo další událost, která se stala, když jsme byli jsme na únikové hře zavřeni v jedné místnosti a jedna nejmenovaná osoba chtěla pořád, ale pořád náповědu, ale my tři jsme říkali: „ Ne, žádná náповěda nebude, budeme se snažit.“ Ale ona ne a ne si nechat říct.

Co mi bude chybět:

- to ranní hádání Radima s Adamem
 - Láďa, který diskutuje s Davidem o seriózních věcech
 - jak mi Patrik říká drž *****, Ondřeji
- Vzpomínky to budou...

Ondra Krčál, 9. B

Naše třída v akci

Na toto téma by se o naší třídě dalo napsat mnoho. Každá třída toho jistě za devět společně strávených let prožije hodně a odnáší si s sebou spoustu vzpomínek, ale kolik toho prožila naše třída, to se s ostatními nedá srovnávat. Správnější pro název této slohové práce by měl být: „Naše třída v akcích.“

V první třídě začalo vše normálně. Někdy jsme byli vzorní, jindy zlobiví. Paní učitelka si s námi během těch tří let, co nás učila, užila mnoho. Jen když si vzpomenu na to rajče, které bylo ráno starostlivou maminkou připraveno a dáno do krabičky na svačinu, aby drobeček neměl během vyčerpávajícího dopoledne ve škole hlad. To rajče jistě nepočítalo s tím, že místo v žaludku zakončí své bytí rozplesknuté na čerstvě vybílené stěně ve třídě po dobrodružné cestě, během níž stihlo rozbít a shodit zářivku přímo nad katedrou. Tenkrát jsme si vyslechli dlouhé mravní kázání a dostali navíc dlouhý domácí úkol z písanky. Inu, zažili jsme toho dost, avšak oproti čtvrté a páté třídě stále ještě málo.

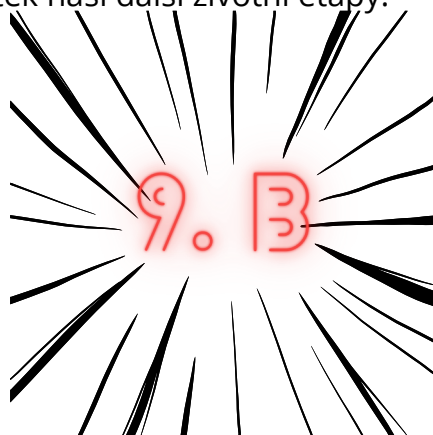
Ve čtvrté třídě jsme prošli velkými změnami. Nejenže jsme dostali nového učitele, ale dokonce jsme přesídlili na druhou budovu mezi ty starší. Šli jsme sem však již s pošramocenou pověstí. Na začátku čtvrté třídy nás bylo ve třídě dvacet osm a na konci asi tak dvacet čtyři. Ostatně, komu by se líbilo, kdyby jeho dítě bylo ve třídě, kterou navštěvují psycholožky a prostřednictvím jablíčka se jim snaží ukázat, jak máme spolu ve třídě komunikovat. Vyvrcholilo to změnou třídního učitele v pololetí, aby byl v naší třídě nastolen klid. Všichni se uklidnili, ale ne na dlouho, neboť po půl roce, na začátku páté třídy, jsme se seznamovali s dalším novým učitelem jenom proto, abychom se s ním za půl roku rozloučili a přivítali nového. Takto jsme během dvou let vystřídali čtyři třídní učitele a rozloučili se s dalšími čtyřmi spolužáky, neboť raději odešli na osmiletá gymnázia.

Takto zkušenosti jsme ukončili první stupeň a usedli jako šestáci v září do lavic spolu se čtyřmi novými spolužáky z Brzkova a třemi propadlíky z vyššího ročníku. V tomto složení jsme byli svěřeni snad nejobětavější učitelce, paní Bužgové.

Relativní klid se udržel do března, kdy jsme celí nadšení odešli na jarní prázdniny, aniž bychom tušili, že se protáhnou na dlouhé dva roky. A už tu byl další problém. Zkrátka by se dalo říci, že žijeme jen proto, abychom čelili problémům a překonávali překážky. V osmé třídě se naštěstí zase vše vrátilo do starých kolejí.

Nyní, v deváté třídě, opět ve skvadře trochu pozměnění – místo propadlíků Ukrajinců – se postupně loučíme se vším. Co nám během školní docházky přišlo všední, nyní je pro nás konečným. Kdo ví, co z nás bude, kolik v životě využijeme z toho, co nás učitelé pracně učí a co většina z nás pouští jedním uchem tam a druhým ven. Ještě pár měsíců a konec, nebo spíše nový začátek naší další životní etapy.

Anežka Lexová, 9. B

9.B za 20 let

Už několikrát jsem nad tím uvažovala, ale nikdy jsem se úplně nedobrala odpovědi.

Myslím, že nad budoucností naší třídy se dá vážně dost polemizovat. Za 20 let se nás sejde možná tak deset. Vidím to tak, že na tyhle srazy jezdí hlavně ti, kteří se mají čím pochlubit. Ať penězi, vzhledem, dětmi, krásnou přítelkyní, úspěchy, prací nebo prostě něčím, co člověk moc rád zmíní, aby zvýšil své ego. Když mluvíme o egu, myslím si, že reálně někteří z naší třídy to dotáhnou na takový ten vyrovnaný život, ve 35 letech budou mít stálou práci, třeba dítě (i když samozřejmě teď všichni říkají, že děti mít nebudou), svatbu a budou tak nějak šťastní. Takový ten stav, kdy si jejich rodiče mohou říct, že odvedli ve výchově svou práci. Ale tenhle „nudný“, „všední“ život nebude rozhodně pro každého.

Ale teď už o tom, kde vidím členy třídy v těch zhruba 35 letech, což vás asi zajímá nejméně. To okecávání asi moc nikoho nezajímá, protože, i když si to nepřiznají, většinu lidí prostě „drby“ zajímají. Začala bych například Jiřím Vanickým, protože právě vykřikoval, že bude bydlet v Dubaji, nebo co. Tak to si ještě povíme. Ale já to vidím tak, že po třiceti už to jeho stupidní chování všechny ženy omrzí a on bude možná po nevydařeném manželství s dítětem sám. A všechny ženy říkám, protože jestli bude balit všechny holky, tak už mu za 20 let žádná nezbude. David by mohl být třeba fotograf, Láďa veterinář, co kvůli práci nebude chodit na srazy. Anežka učitelka na vysoké škole, nejspíš šťastně vdaná s dalšími chytrými a milými dětmi. Týna se stane určitě milionářkou a bude žít někde ve vile, Johy bude mít farmu s koňmi a bude si žít svůj život a Radim se bude flákat doma na gauči.

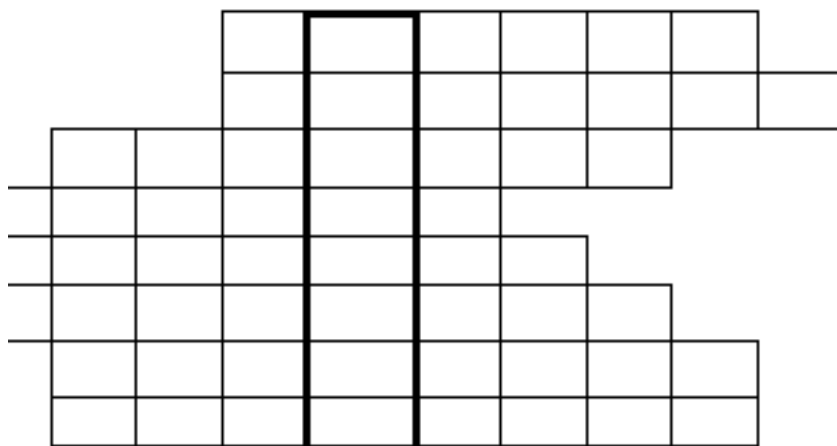
Tak nějak to bude, nebo třeba nebude. To nikdo neví...

Mája Marková, 9. B

Takoví už asi nebudou

Luštění od Markéty Lexové

Tajenka:

1.

5.

2.

6.

3.

7.

4.

8.

Jméno:

Třída:

Znáš jarní pranostiky?

Soutěž!!!

Na svatého Řehoře letí od moře.

- a) vlaštovky
- b) kukačky
- c) čáp

Na svatého Řehoře líný sedlák, který

- a) neseje
- b) neoře
- c) nepleje

Skřivan si v březnu musí vrznout, i kdyby měl ...

- a) zmrznout
- b) nachladnout
- c) oněmět

Březen - za vlezem.

- a) stromy
- b) kamna
- c) dveře

Na svatého Jiří vylézají hadi a

- a) slimáci
- b) ještěrky
- c) štíři

Studený máj, ve stodole ...

- a) myši
- b) ráj
- c) peklo

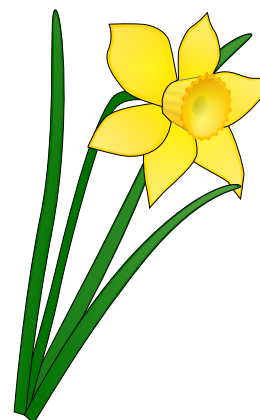
Jestliže v máji mnoho hřímá, ... rok na to bývá.

- a) chladný
- b) deštivý
- c) úrodný

Pankrác, Servác, Bonifác - ledoví muži, spalují mrazem ovoce i ...

- a) tulipán
- b) růži
- c) fialku

Od Markéty Lexové

Jméno:

Třída:

Loučíme se s vámi
pozvánkou
na
**Odpoledne
s pohádkou.**

**Přejeme vám
hezké jaro
a deváťákům
hodně štěstí
u přijímacích
zkoušek.**

**Na tomto čísle
pracovala redakční rada
ve složení:**

**Anežka Lexová
Mája Marková
Aneta Matějčková
Veronika Hrdinová
Markéta Lexová
Bára Stražilová
Lucie Minářová
Anna Janderková**

**Děkujeme paní učitelce
Kalábkové
a Říhové
za poskytnuté
materiály.**

**THE
END**

Odpoledne s pohádkou

30. března 2023 14:30 - 16:15
na přístavbě ZŠ Polná ulice Poděbradova

POHÁDKOVÉ PUTOVÁNÍ

- pro jednotlivce, dvojice či trojice
i pro rodiče s malými dětmi
- plnění úkolů na jednotlivých
stanovištích, která připravují
žáci 2. stupně a předmětová
komise českého jazyka

Vydává ZŠ Polná

Obrázek na titulní straně : Mája Marková
Jazyková a grafická úprava: Z. Bužgová a J. Kalábková